

næppe er den bedste tid til at tage en så vigtig debat. Til næste år bør vi måske gøre det i april.

Det psykiatriske område har nemlig heldigvis alle partiers store bevågenhed, så alle har bud på forbedringer. Jeg vil derfor appellere til, at vi ikke konkurrerer om, hvem der har patent på de rigtige løsninger ud i mindste detalje, for de skal ikke findes her i Folketingssalen, de skal findes dér, hvor de sindslidende er, og hvor de skal modtage deres støtte, omsorg og behandling.

Vi skal derimod afstikke de overordnede rammer og værdisæt for indhold og kvalitet samt for muligheder, der giver de pårørende ret til involvering, såfremt dette ikke direkte frabedes af den voksne, et sundt og inspirerende arbejdsmiljø for det personale, der løfter en svær og tung samfundsopgave, hvor de personlig står model til mere end på mange andre arbejdspladser, muligheder, der fremmer de sindslidendes rettigheder til at være aktive i egen behandling og støtte, også i perioder, hvor lidelsen gør det svært for dem at samarbejde om behandling og støtte.

Det er også vigtigt at kvalificere samfundsdebatten om de psykisk syges og de psykisk svages vilkår, så de på linje med andre personer med funktionsnedsættelser får bedre adgang til at blive en del af samfundslivet, og at de møder forståelse, accept og respekt i samfundet.

Heldigvis sker der meget godt i psykiatrien, og det hører vi en del om i § 71-udvalget, hvor vi hører om optimisme og fornyelse i arbejdet, humanistisk og udviklingsorienteret behandling, som patienter, pårørende og personale roser.

Men vi ser desværre også forhold, der kalder den kritiske røst frem. Vi har hørt om et 8-årigt barn, der indimellem passes i en del af en ellers lukket voksenpsykiatrisk afdeling. Vi ser restriktioner, der synes unødvendige, vi møder borgere, der er indlagt for lang tid på grund af manglende bolig, vi møder andre, der er indlagt for kort tid på grund af overbelægning.

Så der er fortsat behov for landspolitisk bevågenhed. Der er desuden behov for, at vi får afdækket, hvorfor mange børn og unge bukker under og reagerer med spiseforstyrrelser, eller hvorfor nogle reagerer med misbrug. Der er brug for forskning i, hvilke medicinske, terapeutiske og socialt orienterede behandlingsformer der virker bedst.

Vi venter os meget af det udviklingsarbejde, de to udvalg peger på i deres anbefalinger, også på børneområdet, hvor det er dybt bekymrende, at der er så mange børn og unge, der kan beteg-

nes som psykisk svage eller direkte psykisk syge.

Socialdemokraterne er enige i målene om mindsteindgreb, som blev nævnt af socialministeren. Naturligvis skal psykisk syge børn have deres primære behandling i sundhedssektoren, men vi skal passe på ikke at starte en udstødningsspiral ved at fjerne børn og unge fra deres naturlige nærmiljøer.

Det haster også som tidligere nævnt med at få øget muligheden for videreuddannelse og øget antallet af de medarbejdere, der skal være i børnebehandling, ikke mindst børnepsykiaterne er der stor mangel på, og der er lange ventetider.

Den socialdemokratiske gruppe ser med forhåbning på amters og kommuners opfølgning af de 34 anbefalinger, der nu er fra de to udvalg. Det bliver spændende at se, hvor langt de er nået, når Folketinget til næste forår atter sætter psykiatrien på dagsordenen.

Vi stemmer naturligvis for det fremsatte forslag til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Nu skal man jo bøje sig for forretningsordenen, selv om det virker højest mærkeligt, at vi kan stille en forespørgsel til to ministre, og så kan man ikke stille spørgsmål til ministrene. Det er ganske besynderligt. Derfor har jeg været tvunget af reglerne til at vælge at stille spørgsmål til Socialdemokratiets ordfører, fru Karen Klint, selv om det faktisk er spørgsmål til ministrenes besvarelse, jeg ønsker svar på.

Socialministeren nævner, at der på landsplan ydes støtte til over 2.000 nye botilbud til mennesker med sindslidelser. Det vil jeg godt have lidt rede på. Jeg har fået den sidste nye rapport fra evalueringen af botilbudspuljen, og af den kan jeg se, at der er ydet tilskud til 250 boliger, altså 250 mennesker har fået en bolig i et beskyttet pensionat. Så er der ydet støtte til en lang række støttecenertilbud, men to tredjedele af de mennesker, som har fået et støttecenertilbud, har på forhånd boet i deres egen bolig. Så det kan man jo ikke kalde en bolig.

Så derfor vil jeg godt bede om at få en forklaring på, hvordan ministeren kan nævne 2.000 boliger, når det er 250 mennesker, som har fået en behandlingsbolig?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, det var en kort bemærkning til den gode side.